

Περικλέτος, Φασουλῆς,
ὁ καθένας σεβνταλῆς.

Π. Καὶ δὲν μοῦ λές, ὅρῃ Φασουλῆ, σὲ ποιὸν θὰ ρίξης ψῆφος;

Φ. Γιὰ τοῦτο σκέπτομαι κι' ἐγὼ, καὶ τὸ μουστάκι στρήφω.

Π. Ἐγὼ σοῦ λίσω 'στὸ Μελά τὸν ψῆφο σου νὰ δώσης,
καὶ πιστέψέ με, Φασουλῆ, πῶς δὲν θὰ ματανωῶσης.

Φ. Μήπως καὶ σὺ, ὅρῃ ἀδελφέ, τοῦ τράδηξες παράδες;

Π. Λοιπὸν ζητιάνο μὲ θαρρεῖς σὰν κι' ἄλλους μασκαράδες;

Τί ἀτιμία μὲς' σ' αὐτὸ τὸν τόπο θασιλεύει!

ποτὲ κανέναν τίμιον τὸν ἄλλο δὲν πιστεύει.

Σὲ ὑποπεύουν καὶ μικροὶ καὶ κύριοι μεγάλοι,

κι' οὔτε χωρεῖ σὲ κανενὸς ἀνθρώπου τὸ κεφάλι,

πῶς γιὰ τὸν δεινὸν εἰμπορεῖς νὰ λές κλάκκα καμπόσα,

χωρὶς συμφέρον ἢ παρᾶς νὰ σοῦ κινή τὴ γλώσσα.

Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, ὅρῃ Περικλή!... μὲ δ, τι κι' ἂν μοῦ ψάλλης

δὲν θὰ 'μπορέσης ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψι νὰ μὲ δγάλλης.

Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται κι' ἐγὼ νὰ σὲ πιστέψω,

ἀδύνατον γιὰ τίμιον κι' ἐσένα νὰ χωνέψω.

Π. Ἄς ἦναι, ὅπως ἀγαπᾶς, γιὰ τοῦτο δὲν μὲ μέλλει,
καθέναν μας ἄς σκέπτεται καθὼς ὁ νοῦς του θέλει.

Μὰ πρόσεξε, παρακαλῶ, σ' αὐτὰ ποῦ θὰ 'μιλήσω,

καὶ ἴσως τὸ κεφάλι σου τὸ μπρούτζινο γυρίσω.

Φ. Λοιπὸν τ' αὐτιά μου τέσσερα γιὰ χάρι σου θὰ κάνω,
μὰ σύντομα, παρακαλῶ...

Π. Οὔτε στιγμή δὲν χάνω.

Νομίζεις πῶς οἱ πλούσιοι εἰν ἓνα πράγμα ἔσσι,

διστραμμένοι, πονηροὶ, φιλάργυροι, διαδόλοι;

Θαρρεῖς πῶς κάθε πλούσιος αἰσθήματα δὲν ἔχει,

πῶς τοὺς τριλοῦς καὶ πτωχοὺς γελᾶ καὶ κατατρέχει,

πῶς γιὰ τὸν κόσμον τίποτα δὲν νοιόθει ἢ καρδιά του,

καὶ προσκυνᾷ ὡτὰν Θεὸς μονάχα τὸν παρᾶ του;

Ἄχ! ἀδελφέ μου Φασουλῆ, μὴν κάνης τέτοια κρίσι,

καὶ μὴ θαρρῆς οἱ ἀνθρωποὶ πῶς εἶναι ἔσσι ἴσοι.

Εὐρίσκονται καὶ πλούσιοι, ποῦ τοὺς πτωχοὺς δὲν πνίγουν,

ὅποσ' στή φτώχεια πάντοτε τὸ χέρι των ἀνοίγουν,

ποῦ ἢ καρδιά των λαχταρᾷ μ' αἰσθήματα γεμάτη,

ποῦ δὲν κοιμούνται ξένοιαστοὶ σὲ μαλακὸ κρεβδάτι,

ποῦ ἐκτιμῶν τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν σωστὴ ἀξία,

καὶ 'στὰ κρυφὰ τὴν βοηθεῖν χωρὶς φιλοδοξία,

καὶ δίχως ἀνθρώπος κανεὶς τὰ ἔργα των νὰ ξέργη.

Φ. Θαρρῶ παράδες μπόλικους πῶς ἔβαλες 'στὸ χέρι.

Π. Καὶ γιὰ νὰ φαίνεσαι καλὸς πτωχὸς νὰ ἦσαι πρέπει;

κι' εἶναι ἀνάγκη νησιτικὸς ὁ κόσμος νὰ σὲ θλίψη.

γιὰ νὰ σὲ λέγη τίμιον;... Ἄ πόσοι φουκαράδες
δὲν φαίνονται ἀναίσθητοι καὶ φῖνοι μασκαράδες!
Καὶ τέτοιοι εἶσαι πρῶτος σὺ, ποῦ ἔλα κορεῖθεύεις,
ποῦ χάνεσαι γιὰ ψέματα καὶ διόλου δὲν πιστεύεις
πῶς εἰμπορεῖ καὶ μιὰ φορὰ κατὶ καλὸ νὰ γίνη,
χωρὶς συμφέρον ἢ παρᾶ...

Φ. Ἔτσι ὁ νοῦς μου κρίνει.

Π. Μπορεῖς νὰ ἦσαι φουκαρᾶς καὶ κόσμον νὰ σκοτώνης,
ν' ἀρπάξῃς καὶ τὰ ξέσκαπα καλύβια νὰ γυμνώνης,

νὰ μὴ γροικᾶς γιὰ τίποτα συγκίνησι κι' ἀγάπη,

καὶ νᾶχῃς 'στὸ κεφάλι σου φρονήματα σατράπη.

Ἄλλὰ 'μπορεῖς μὲ τὸν Ροτσαχλὸ 'στὰ πλούτη νᾶσαι ἴσος,

εἰς ἀμιθῆτους θησαυροὺς νὰ κλυμπᾶς σὰν Κροῖσος,

καὶ πλούτη εἰς τὰ πλούτη σου καινούρια νὰ προσθέτης,

καὶ νᾶσαι ὁ καλλίτερος τοῦ κόσμου εὐεργέτης.

Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, ὅρῃ Περικλή... κολόκουρο ἐπήρης.

Π. Ἄλλοι ποῦ τόχ' ἢ κοῦτρα του νὰ κατεδόξῃ ψείραις!

Ἐκεῖνος ὅπου ἐγίνε καλὸς ἀπὸ τὴ φύσι,

εἴτε ἢ φτώχεια τὸν κτυπᾷ, ἢ πλούτη ἀποκτήθη,

εἴτε καλύβι ἐρημο, ἢ μέγαρον κυττάζει,

σὲ δεβαιόνω, Φασουλῆ, πῶς διόλου δὲν ἀλλάζει.

Φ. Ἄλλὰ κι' ἐγὼ σὲ δεβαιῶ κολόκουρο πῶς πῆρες.

Π. Ποτὲ δὲν κάνουν ἀνθρώπο τὰ τάλλαρα κι' ἢ λίραις.

Φ. Κι' ὡς πόσα, σὲ παρακαλῶ, μᾶς ἔχωσες 'στὴν τσέπη;

Π. Πόσους πλουσίους ἀγαθοὺς καθέναν μας δὲν θλίπει!

κρύβει καρδιά καὶ ἀρετὴ καὶ τὸ κομψὸ σουρτοῦκο.

Φ. Δὲν μεσιτεύεις καὶ σ' ἐμὲ νὰ δώσουνε τριμποῦκο;

Π. Καὶ τοῦ χεριοῦ τὰ δάκτυλα δὲν εἶναι ἔλα ἴσα.

Φ. Βλέπω καὶ σ' ἐπίασε πολλὴ μὲ τοὺς πλουσίους λύσσα.

Π. Ἄλλ' ἄς τάφήσουμε αὐτὰ κι' ἄς ἔλθουμε εἰς ἄλλα.

Φ. Μαζὶ σου θὲ νάρθω κι' ἐγὼ μὲς 'στοῦ Μελά τὴ σάλα.

Π. Μάθε πῶς εἶναι ἀνθρώπος μὲ γούστο καὶ μὲ γνώσι,

καὶ κατὶ τί 'στὸν Δῆμον μας καλὸ θὰ κατορθώση.

Φ. Δὲν ἀμφιδάλλω ἄπειρα καλὰ πῶς θὰ μᾶς κάμη,

μὰ δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ ὡς πόσα πῆρες, βλάμη;

Π. Πρέπει νὰ γίνη Δήμαρχος...

Φ. Ἐχω τὴν ἴδια γνώμη.

ἀλλ' ἔμωσ πόσα τράδηξες δὲν ἔμαθα ἀκόμη.

Π. Ἄν θέλῃς, ἔλα 'στοῦ Μελά τὸ σπῆτι νὰ σὲ 'πάγω.

Φ. Ἄλλὰ γιὰ 'πὲς μου, δὲν θὰ ὀρῶ καὶ τίποτα νὰ φάγω

Π. Ἄ! 'στὸ σαλόνι τοῦ Μελά σοῦ λέγω νέτα σκέτα

πῶς δὲν θὰ εὖρης τίποτα, μονάχα τσιγαρέτα.

Φ. Κι' ἐγὼ λοιπὸν 'στοῦ Μήτσου μας τραβῶ τὸ περιδῶλο

ποῦ τρῶν καὶ πίνουν μιὰ χαρὰ οἱ κουβαρντάδες ἔσσι.

Π. Ζήτ' ὁ Μελάς!...

Φ. Τὴν ἔκαμες, διαόλου κατεργάρη!

Π. Μὰ σὺ δὲν ὑποφέρεσαι... ὄρσε λοιπὸν στηλιάρι.

Κι' ἐμεῖς γιὰ τὰ Δημοτικὰ τὸ ἄλλο μας τὸ φύλλο

διπλὸ θὲ νὰ τὸ θγάλομε, ὄρσιον καὶ ποικίλο.

Κι' ἀφοῦ ἐκτάκτως κι' ὁ Ρωμηὸς διπλὸς θὲ ἐκδοθῆ,

πρὸς μιὰ δεκάρα μάθετε πῶς θὲ νὰ πουληθῆ.